

Arrest

nr. 279 653 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 oktober 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker diende op 21 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Uit het vingerafdrukken-onderzoek bleek dat verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 19 september 2022.

1.3 Duitsland stemde op 4 oktober 2022 in met een verzoek om terugname.

1.4 Op 17 oktober 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.N.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 21.09.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 19.09.2022.

De betrokkene werd op 28.09.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij religieus gehuwd te zijn en zes kinderen te hebben. Zijn familie woont nog in Afghanistan. Verder stelde hij een schoonbroer, [A.S.] in Antwerpen te hebben die erkend is. De betrokkene heeft geen familieleden in een EU-lidstaat. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan drie maanden geleden verlaten te hebben en vertrok naar Rusland. Na een verblijf van 10 à 15 dagen reisde hij door een aantal onbekende landen. Het duurde twee maanden om van Rusland naar Duitsland te gaan. Hij kwam op 19.09.2022 aan in Duitsland en verbleef er een nacht. Hij arriveerde op 20.09.2022 in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 28.09.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar hier is gekomen omdat zijn schoonbroer hier woont. Hij vertelde hem veel over België en had hem geadviseerd om naar België te komen. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niemand kent.

Op 29.09.2022 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 04.10.2022 stemde Duitsland daar met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via het overdrachtspunt Aken/Zuid - Raeren of de internationale luchthaven van Düsseldorf, Frankfurt/Main of München op maandag tot donderdag tot 14u00 en op vrijdag tot 11u.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet, is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en stelt dat hij geen gezins- of familieleden heeft binnen het grondgebied van de lidstaten. De Duitse instanties erkennen hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en stemden in de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk aan Duitsland toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn van de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene voert aan dat de Duitse instanties onder dwang zijn vingerafdrukken hebben geregistreerd en hem dreigden terug te sturen. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse instanties. De betrokkene haalde aan een schoonbroer die erkend is in België te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale

bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende schoonbroer. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvende schoonbroer. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn schoonbroer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33; A.S. v Switzerland n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : "The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see F.N. v. the United Kingdom (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013)". Verder haalde de betrokkene aan dat zijn schoonbroer hem adviseerde om naar België te komen. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te

nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene uitte zijn bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niemand kent. Bovendien wil hij dat zijn kinderen de kans krijgen om in België naar school te gaan. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De betrokkene had geen verdere uitspraken van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4

van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 04.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Dit betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek nog hangende is en de Duitse rijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Duitse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2019 update”, laatste update op 21.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“There have

been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”, pagina 53). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen zoals de betrokkene het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (“If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.”, pagina 53). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zijn dat de Duitse autoriteiten daarmee niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek (“The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities.”, pagina 112). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep (“The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success.”, pagina 39), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene verklaarde pijn te hebben wanneer hij stapt en kan geen grote afstanden meer afleggen. Hij heeft een attest dat hij werd behandeld. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van een verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 121). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Het wijzen op het feit dat in Duitsland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het

verzoek voor internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De Duitse autoriteiten worden minstens tien werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten (4)."

2 . Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht- die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet-, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470). Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 25 oktober 2022, daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 18 oktober 2022. Aldus is het ingediend binnen de termijn van tien dagen voorzien in artikel 39/82, §2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4. Over de voorwaarde van de middelen

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"- Schending van het artikel 3 E.V.R.M. ;

-Schending artikel 4 Handvest van de grondrechten van de EU ;

- Schending van het artikel 13 E.V.R.M. ;
- Schending van het artikel 3 Verordening 604/2013 ;
- Schending artikel 28 Verordening 604/2013;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van de motiveringsplicht juncto artikel 62 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

5.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) omtrent de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Duitsland.

In de bijlage 26quater wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd. Mede hierom heeft verzoekende partij ook een verzoekschrift tot schorsing en annulatie ingediend.

-5.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

-5.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

-5.1.3.

7.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

-5.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.

De verzoeker wijst op het feit dat de verwerende partij een uitwijzingsbeslissing heeft genomen hoewel er geen rekening wordt gehouden met de actuele situatie in Duitsland. Zij verwijst hiervoor naar de bijlage 26quater dd. 17/10/2022 en stelt dat er geen sprake is van mogelijke problemen of hindernissen bij een terugkeer naar Duitsland.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de volgende elementen.

5.3.

Het huidig asielbeleid in Duitsland faalt.

-5.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

Indien verzoeker een vraag om internationale bescherming zou kunnen indienen dreigt hij bij terugkeer naar Duitsland bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

-5.3.2.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Verder houdt de bestreden beslissing ook in geen enkele mate rekening met de kwetsbare situatie van de verzoeker.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffingen.’

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA-rapport 2021 (update april 2022) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. De bestreden beslissing getuigt bovendien van een selectieve lezing van het rapport.

5.3.3. Pushback aan de grenzen

Uit het Aida rapport 2021 (update 2022) Duitsland blijkt vooreerst dat de Duits autoriteiten verzoekers om internationale bescherming aan de grens de toegang tot de asielprocedure ontzeggen. Ze worden niet toegelaten tot het grondgebied en hun asielaanvraag wordt niet onderzocht:

“The law states that asylum seekers shall apply for asylum at the border. However, entry to the territory has to be refused if a migrant reports at the border without the necessary documents for legal entry and if an immediate removal to the neighbouring country (as Safe Third Country) is possible.

Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border - which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Law on the Federal Police (based on the Schengen Borders Code) - they have not necessarily entered the territory, and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point.

With the outbreak of the Covid-19 pandemic, the German government has introduced temporary border controls at internal Schengen borders at various points in time. The first introduction of border controls on 15 March 2020 applied to the borders with Austria, France, Denmark, Luxemburg and Switzerland. After the lifting of these general border controls in June 2020, controls have again been introduced with Austria and the Czech Republic in the spring of 2021. While the border controls at the borders with the Czech Republic have been lifted, the border controls with Austria were prolonged until 11 May 2022 at the time of writing of this report. According to the Federal government, the border controls have not affected the possibility to apply for asylum at German borders.

Independently of the pandemic situation, Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria since 2015. In 2018, following a heated political debate, a new procedure was introduced which enables the Federal Police to refuse entry at the border and send persons back to Greece and Spain within hours if they have previously applied for asylum there. This procedure is based on administrative regulations and special administrative readmission agreements with the two countries. These returns are therefore not based on the Dublin Regulation, but on a refusal of entry under the (national) notion of “safe third countries” in combination with administrative arrangements concluded with other EU Member States. Since 2019, it was only applied to the Austrian-German border, as this was the only border where controls continue to take place.

The legality of the new procedure has been questioned by legal experts, and forced returns that took place on its basis were subject to court challenges, including requests for interim measures to bring back the

forcibly returned applicants. The responsible court – the administrative court of Munich – has granted interim measures and has ordered the German Federal Police to bring back the asylum seeker from Greece in two cases in 2019 and 2021. While the two cases are still pending, the 2021 decision on interim measures states that the Dublin regulation has to be applied instead of the procedure foreseen by the administrative regulations agreements, and that the removal cannot take place without an examination by the Federal Office for Migration and Refugees, which is the competent authority for the Dublin procedure. In May 2021, the Federal Ministry of the Interior stated it did not intend to change the practice nor its legal assessment in light of the court decision of May 2021. However, according to the Federal Police, no refusals of entry have been carried out since May 2021 on the basis of the administrative arrangements with Greece and Spain. In October 2021, the Ministry of Interior has declared its willingness to conclude a renewed agreement with Greece and to potentially reintroduce border controls at airports with flights from Greece. However, the declaration occurred only weeks before the end of term of the Minister of Interior who had initiated the procedure. More information on the procedure and the legal challenges brought against it can be found in the 2019 Update to the AIDA Country Report for Germany as well as in ECRE's assessment of transfers of asylum seekers based on these agreements.

In any case, the introduction of the new procedure had little effect in practice: Between August 2018 and May 2021, only 50 persons were returned (46 returns to Greece and 4 to Spain) on the basis of the readmission agreements with these countries. Therefore, the political debate over the return procedures at the border, which had even triggered a government crisis in 2018, has been described as “absurd” in retrospect.”¹

Verzoekende partij wenst hierbij ook op te merken dat in het geval van Dublin- terugkeerders, zij onmiddellijk zelfs gearresteerd kunnen worden en overgebracht kunnen worden naar een gesloten centrum:

“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.”²

1 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 21-23; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

2 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 53; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

Nergens in de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan.

Hij riskeert hierdoor geen toegang te krijgen tot het Duitse grondgebied noch tot de asielprocedure.

De verwerende partij motiveert niet over dit punt in de bestreden beslissing waardoor de motiveringsplicht geschonden is.

-5.3.4. Geen adequate toegang tot kosteloze juridische bijstand

Een andere fundamentele tekortkoming van het Duitse asielsysteem is het feit dat kwaliteitsvolle, kosteloze juridische bijstand niet beschikbaar is.

Niet tijdens de gewone procedure noch in detentie.

De juridische begeleiding tijdens de asielprocedure valt uitsluitend ten laste van NGO's. Deze bieden eerstelijns juridische bijstand aan. In vele opvangcentra is zelfs het advies van NGO juristen niet voorhanden.

Het Aida rapport 2021 (update 2022) Duitsland stelt dat er geen mechanisme is voorzien dat erop toeziet dat een asielzoeker toegang heeft tot een juridische advies of een advocaat voordat hij een persoonlijk onderhoud bij de asielinstanties heeft:

“Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice. However, access to NGOs is highly dependent on the place of residence. In some reception centres, welfare organisations or refugee councils have regular office hours or are located close to the centres so asylum seekers can easily access the offices of such organisations. However, offices of NGOs do not exist in all relevant locations and in any case, access to such services is not systematically ensured.

There is no mechanism at the federal level which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview. Since the outbreak of Covid-19, many NGOed advice centres have offered service remotely via online tools or telephone. However, several NGOs reported that the Covid-pandemic has meant poor access to information for many refugees because of language barriers and limited internet access.

In AnKER centres in Bavaria, access of NGOs depends on the management of the centre. In the AnKER Regensburg for example, Caritas, Amnesty International, the Refugee law clinic Regensburg and Campus Asyl have access to the facility, while in Manching/Ingolstadt, only Caritas has established presence. In

the experience of certain NGOs, asylum seekers are not systematically re-directed to NGOs for further information. In centres such as Manching/Ingolstadt and Regensburg, NGOs have further no way of ensuring systematic counselling sessions with every new arrival, since they do not receive the registration list of residents in the AnKER centre.

In other arrival or AnKER centres established since 2016, access to NGOs is made even more difficult as these do not have offices in the town or region where the new centres are located. A positive example is the arrival centre at Heidelberg where the Federal State of Baden-Württemberg has established an independent “qualified social and procedural advisory service” in cooperation with welfare organisations. Within this model, a social worker from an independent organisation functions as contact person for 100 asylum seekers and is explicitly commissioned to offer advice on the asylum procedure (while in many other reception centres social workers are not necessarily independent and/or they often are neither qualified nor entitled to offer counselling services on the asylum procedure). Even here, it has proven difficult for the social workers to effectively prepare asylum seekers for the interview in the asylum procedure since they are often approached with other urgent matters such as social support, family reunification etc.

Furthermore, interviews are scheduled at very short notice in the arrival centres, at a time when asylum seekers have to come to terms with other administrative regulations and with their new surroundings in general. In this situation, it has proven difficult to create an adequate setting for the preparation for the interview. In the light of these problems being described in the context of the “arrival centre” at Heidelberg, it can be concluded that access to NGOs is even more limited or may be excluded in many other locations where no similar structures exist. This is particularly the case for the possibilities to access NGOs before the interview, since fast-tracking of procedures is taking place at a growing number of “arrival centres” and AnKER-centres.”³

Indien er toch een advocaat beschikbaar is, wat in vele landelijke gebieden niet het geval is, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn ereloon te betalen. De NGO's hebben bovendien ook geen vertegenwoordigingsbevoegdheid.

De rechten van verzoeker zullen bij een terugkeer naar Duitsland weldegelijk worden miskent. Hij zal geen toegang hebben tot een advocaat wat zijn kansen op het succesvol doorlopen van de asielprocedure weldegelijk verkleint.

De verzoeker heeft op heden geen inkomsten. Hij is niet in de mogelijkheid om het ereloon van een advocaat te betalen. Zijn advocate is bijgevolg aangesteld via de juridische tweedelijnsbijstand.

-5.3.5.. Toegang tot gezondheidszorg

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat asielzoekers die naar Duitsland worden gebracht toegang tot gezondheidszorg hebben. De verwerende partij verwijst hiervoor naar het meest recente AIDA-rapport.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering, gelet op het feit dat de toegang tot medische zorg voor alle asielzoekers problematisch en beperkt is. Dit blijkt uit hetzelfde AIDA rapport van 2021 (update 2022) waarnaar de verwerende partij verwijst.

Toegang tot medische zorg, hoewel opgelegd door de wet, is in de praktijk zeer moeilijk te bekomen voor verzoekers om internationale bescherming. De wet stelt dat er enkel recht is op noodzakelijke medische zorg. Een te enge interpretatie van dat begrip zorg ervoor dat de toegang tot medische zorgen problematisch is:

“The term “necessary treatment” within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to “emergency care” since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well. There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at

3 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 87 ; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only “elementary” or “vital” medical care would be covered by the law.

Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this provision must be interpreted broadly in accordance with the constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance.

In general, the practice with regard to access to health care varies between Federal States and at times between municipalities. A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.”⁴

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet voorbij aan het feit dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan medisch begeleiding! Zoals ook uit de bestreden beslissing blijkt, heeft hij een attest voorgelegd en verklaard dat hij geen grote afstanden kan afleggen.

Op dit ogenblik wordt hij opgevolgd door zijn huisarts, om te kijken welke exacte medische behandeling hij nodig heeft.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van zijn medische situatie, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat zij aan Duitsland individuele garanties hebben gevraagd betreffende de nood aan adequate zorg voor verzoeker.

Dit is echter noodzakelijk, gezien uit het recente AIDA Report Germany blijkt dat Duitsland geen algemeen beleid heeft betreffende individuele garanties voor kwetsbare personen in het kader van de Dublin procedure:

“There is no general policy to require guarantees for vulnerable groups, although the Dublin Unit and local authorities make arrangements for the asylum seekers concerned e.g. to ensure the continuation of dialysis treatments, or to ensure separate accommodation of families in cases of domestic violence. For an analysis of the examination of individualized guarantees and suspension of transfers in relation to specific countries see.”⁵

Hoewel het AIDA Rapport melding maakt dat de Dublin Unit en lokale autoriteiten bepaalde afspraken kunnen maken, kan dit niet in verzoekers geval gegarandeerd worden, gezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Dienst

4 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 122-123; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

5 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 43; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

Vreemdelingenzaken individuele garanties heeft gevraagd aan de Duitse instanties!

De verzoeker vreest dan ook in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen bij een overdracht aan Duitsland.

De bestreden beslissing motiveert geenszins op concrete wijze aangaande deze problematiek en verwijst enkel naar het principe van wederzijds vertrouwen en het feit dat Duitsland aan dezelfde internationale normen en standaarden is gehouden als België. Dit maakt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel uit.

-5.3.6. Opvangomstandigheden

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de opvangomstandigheden in Duitsland geen schending uit maken van het artikel 3 E.V.R.M. verwijzende naar het beginsel van wederzijds vertrouwen en dat Duitsland gehouden is aan dezelfde internationale normen als België.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivatie en stelt vooreerst dat dit een stereotype motivering betreft die niet gesteund is op een reëel onderzoek.

Het verwijst bovendien naar het Aida rapport 2021 (update 2022) Duitsland waaruit blijkt dat de opvangomstandigheden in de Duitse opvangcentra problematisch zijn.

-5.3.6.1.

Uit het rapport blijkt dat de voorwaarden voor materiële opvang voor minstens 6 maanden kunnen worden geweigerd of sterk verminderd sinds de intrede van de ‘Benefits Act in 2019:

“Since 2016, the grounds for reduction of material reception conditions expressly include asylum seekers. The amendments introduced to the Asylum Seekers’ Benefits Act in 2019 further extended the possibilities to reduce benefits. As listed in Section 1a of the Asylum Seekers’ Benefits Act, material reception conditions can now be reduced for the following categories of persons:

(...)

On top of Section 1(a), the Asylum Seekers’ Benefits provides for the reduction of benefits in several other provisions, inter alia for asylum seekers who failed to cooperate with the authorities and therefore are responsible for the fact that an “arrival certificate” could not be issued.

This list of reduction grounds is exhaustive, meaning that benefits cannot be reduced for other reasons. If one of them is met, the law provides that asylum seekers should only be provided with accommodation,

food and basic necessities, primarily as non-cash benefits. It is only "in special circumstances and individual cases" that further benefits can be granted on a discretionary basis. It has been estimated that this may result in the reduction of almost 50% of the benefits in many cases. Benefits covering the personal needs of everyday life ("pocket money") can be withdrawn entirely. Furthermore, asylum seekers are not entitled to benefits covering the costs of clothing and for "durable and non-durable consumer goods for the household". Clothes and household goods can only be provided "in kind" and on an ad hoc basis, if necessary, but these costs are not included in the monthly benefits for the persons concerned. Authorities are required to limit the reduction of benefits to a 6 months period. After this time, the decision to reduce benefits has to be reviewed and can only be extended if the ground for reduction is still applicable. Even before the end of the 6-months time limit, benefits have to be restored to the standard level if the legal prerequisites for the reduction cease to apply. If benefits are reduced following a rejection of an application, they can be restored to the standard level at a later stage, e.g. if a subsequent application leads to the opening of a new asylum procedure, or if it turns out that a removal is not possible for reasons which cannot be held against the concerned person."⁶

Dat de materiële voorwaarden van opvang in Duitsland op dergelijke manieren kunnen ingeperkt worden, zorgt voor een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling die de toets van artikel 3 EVRM niet zal kunnen doorstaan.

Gelet op deze verregaande maatregelen die de Duitse instanties kunnen nemen, komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken om hier een gegrond onderzoek naar te voeren en dient zij individuele garanties van Duitsland te bekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel via welke grens of luchthaven verzoeker dient overgebracht te worden, maar blijkt niet wat er hierna zal gebeuren!

Dit kan onmogelijk aanvaard worden als een individuele garantie!

-5.3.6.2.

Het Aida rapport 2021 (update 2022) Duitsland verwijst ook naar officiële statistieken dat er geregeld aanvallen zijn op opvangcentra voor asielzoekers en dat de meeste hiervan een racistisch motief hebben. Bovendien zijn de centra ook niet veilig voor vrouwen en kinderen omwille van de overbevolking:

"In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. According to preliminary police statistics, 61 attacks on accommodation facilities took place in 2021, compared to 84 in 2020 and 128 in 2019. In addition, 932 attacks on individual asylum seekers or refugees were recorded in 2021 (1,606 in 2020).

Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.⁵⁶¹ According to statistics compiled by NGOs, the number of attacks on reception centres during 2020 was significantly higher – namely 992 attacks on facilities, including 6 arson attacks, compared to 93 attacks including 3 arson attacks in 2019. Nevertheless, NGO statistics also show a significantly lower number of attacks (198) on individual asylum seekers or refugees for the same year, therefore discrepancies may partially be explained by differences in counting methods. In many facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children. To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years.

Fences are used around premises, particularly for large-scale centres, former industrial buildings or former army barracks. In some facilities asylum seekers have to report to staff upon leaving and upon return. Visitors have to report to staff and there are only limited visiting hours. In some cases, no overnight stays are allowed for visitors, even for spouses (see Access to Reception Centres)."⁷

Zoals reeds aangetoond heeft verzoeker een kwetsbaar medisch profiel, en nood aan adequate opvolging. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit aan hem gegarandeerd kan worden.

6 AIDA Report Germany 2021, update 2022, p. 98-100 ; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

7 AIDA Report Germany 2021 update 2022, p. 116 ; zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-DE_2021update.pdf

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Duitsland blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen en hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

5.4.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

-5.4.1.

De verzoeker kan geenszins beschouwd worden als ondergedoken, noch dat hij zijn medewerking niet heeft getoond.

Verzoekende partij wenst vervolgens te verwijzen naar artikel 28 van de Dublin III Verordening.

Artikel 28 luidt als volgt:

“1. De lidstaten houden niemand in bewaring om de enkele reden dat hij aan de bij deze verordening ingestelde procedure onderworpen is.

2. Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

3. De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.

Wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, of wanneer de overdracht niet binnen de in de derde alinea genoemde termijn van zes weken geschiedt, wordt de betrokkene niet langer in bewaring gehouden. De artikelen 21, 23, 24 en 29 blijven van overeenkomstige toepassing.

4. Op de voorwaarden voor de bewaring van personen en op de waarborgen die gelden voor in bewaring gehouden personen zijn, met het oog op het veilig stellen van de procedures voor overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, de artikelen 9, 10 en 11 van Richtlijn 2013/33/EU van toepassing.”

(vetgedrukt- eigen toevoeging)

Verzoeker is formeel.

Niemand mag worden vastgehouden enkel om de loutere reden dat hij onderworpen is aan de procedures vervat in de Dublin III Verordening.

Dat dit in casu absoluut het geval is.

Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt enige aanwijzing te zijn dat verzoekende partij zich zou onttrekken aan de autoriteiten in het kader van zijn Dublin procedure en dat er aldus enig significant risico op onderduiken zou zijn.

Verzoeker verkreeg de bestreden beslissing, betekend op 18/10/2022 en gelijktijdig werd hem een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats betekend.

De bestreden beslissing maakt enkel gewag van theoretische bepalingen, zonder aan te tonen dat verzoekers gedrag effectief een risico op onderduiken zou impliceren.

Verzoeker had een uitnodiging op 18/10/2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft zich aangeboden op het gevraagde moment. Nergens uit het gedrag van de verzoeker blijkt dat hij zich ging onttrekken aan de asielinstanties.

-5.4.2.

De bestreden beslissing maakt geen gewag van de situatie in Duitsland, zoals hierboven uiteengezet.

Al zeker houdt de bestreden beslissing geen rekening met verzoekers medische situatie.

De bestreden beslissing stelt dat de verwerende partij een individueel onderzoek heeft gedaan van het administratief dossier van verzoeker, doch dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

5.5.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

5.6.

Besluit

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

17.

De bestreden beslissing werd niet zorgvuldig genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

*De bestreden beslissing werd onzorgvuldig genomen en niet afdoende gemotiveerd.
Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.
Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”*

4.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker die aan de Duitse autoriteiten toekomt, nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker op 19 september 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Duitse instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

4.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Ook heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129, en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april

2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Duitsland behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en

de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§ 136-138). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III-verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Duitsland met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Duitsland. De Raad gaat in eerste instantie na of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen meent verzoeker dat het huidige asielbeleid in Duitsland faalt en dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland tot op heden ondermaats is. Hij wijst op de grote influx van vluchtelingen in Duitsland en op het feit dat er pushbacks aan de grenzen plaatsvonden en asielzoekers worden verwijderd naar de buurlanden indien deze landen als veilig worden beschouwd. Ook kunnen Dublin-terugkeerders onmiddellijk gearresteerd worden en overgebracht worden naar een gesloten centrum.

De Raad merkt op dat de Duitse autoriteiten zich op 4 oktober 2022 akkoord verklaarden om verzoeker terug te nemen. Ze verzochten de verzoeker over te dragen via het overdrachtspunt Aken/Zuid - Raeren of de internationale luchthaven van Düsseldorf, Frankfurt/Main of München op maandag tot donderdag tot 14u00 en op vrijdag tot 11u. De bestreden beslissing vermeldt verder dat de Duitse autoriteiten minstens tien werkdagen vooraf zullen worden ingelicht van de overdracht. Verzoeker bevindt zich dan ook duidelijk niet in een situatie waarin hij dreigt geconfronteerd te worden met pushbacks, zoals geschetst in het door hem aangehaalde AIDA-rapport. De beschrijving van pushbacks aan de grenzen is dan ook niet relevant voor de beoordeling van de bestreden beslissing.

Waar hij betoogt dat ook Dublin-terugkeerders in Duitsland kunnen worden gearresteerd, merkt de Raad opdat de bestreden beslissing motiveert:

“De Duitse instanties stemden op 04.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in

Duitsland ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Dit betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek nog hangende is en de Duitse rijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Duitse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

En verder:

“Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2019 update”, laatste update op 21.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”, pagina 53). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen zoals de betrokkene het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (“If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.”, pagina 53). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zijn dat de Duitse autoriteiten daarmee niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Aldus wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet van het Duitse grondgebied zal worden verwijderd zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Het enkele feit dat de Duitse wetgeving voorziet dat verzoeker kan worden vastgehouden houdt niet in dat dit een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige handeling is. Daarenboven merkt de Raad op dat de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om verzoekers om internationale bescherming, in bewaring te houden.

4.1.4. Waar verzoeker wijst op de toegang tot de rechtsbijstand, en dan meer bepaald op de afstand om gespecialiseerde advocaten te kunnen bereiken of het ontbreken van het kosteloos karakter ervan, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn lijkt met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het feit dat men soms grote afstanden moet afleggen om een gespecialiseerd advocaat in het

asielrecht te vinden, is een problematiek die zich eveneens in België stelt en kan op zich niet aanvaard worden als een systeemfout die een voldoende graad van hardheid vertoont waardoor verzoeker dreigt in een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige situatie terecht te komen. Daarbij moet ook opgemerkt worden dat de overdracht door Duitsland uitdrukkelijk werd aanvaard en dat dit op grond van artikel 18, 1, b) van de Dublin III-Verordening is gebeurd, hetgeen impliceert dat er een hangende asielaanvraag is in Duitsland. Conform artikel 18, 2 van de Dublin III-Verordening is Duitsland er in die situatie toe gehouden het verzoek om internationale bescherming af te ronden. Bijgevolg acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker bij overdracht aan Duitsland met moeilijkheden inzake registratie van een beschermingsverzoek zal geconfronteerd worden.

4.1.5. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, betoogt verzoeker dat uit het Aida-rapport blijkt dat de wet enkel voorziet in toegang tot noodzakelijke medische zorg. Een enge interpretatie van dat begrip leidt tot problemen om toegang tot medische zorgen te verkrijgen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Dat het AIDA-rapport er melding van maakt dat er, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen, leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Met het citeren van passages waarin een aantal belemmeringen in de toegang tot gezondheidszorg worden uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling de observaties in het AIDA-rapport zou miskennen.

Met betrekking tot het letsel aan verzoekers been, motiveert de bestreden beslissing dat dit geen ernstige lichamelijke aandoening is die een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand zal veroorzaken. Er wordt op gewezen dat overeenkomstig artikel 32 van de Dublin III-Verordening een medische problematiek of speciale noden aan Duitsland zullen worden gecommuniceerd in een gezondheidsverklaring.

Uit de stukken die de verzoeker voorlegt blijkt niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker legt enkel een door zijn huisarts opgesteld aanvraagformulier medische beeldvorming voor, maar niet het resultaat van dit onderzoek. Een mail van de verpleegkundige van Fedasil d.d. 23 september 2022 meldt dat de wonde aan zijn been moet worden verzorgd en dat verzoeker gedurende acht dagen antibiotica moet nemen. Verzoekster laat na de actuele medische toestand uiteen te zetten. Ook ter terechtzitting kon hierover geen nadere informatie worden gegeven. De Raad besluit dan ook dat niet wordt aangetoond dat verzoeker in België niet reeds de gepaste verzorging heeft gekregen, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een kwetsbaar profiel zou hebben.

4.1.6. Met betrekking tot de opvangomstandigheden motiveert de bestreden beslissing;

“In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2019 update”, laatste update op 21.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”, pagina 53). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen zoals de betrokkene het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (“If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany.”, pagina 53). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zijn dat de Duitse autoriteiten daarmee niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek (“The living conditions in many initial

reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities.”, pagina 112). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

(...)

Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek (“The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities.”, pagina 112). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

(...)

Het wijzen op het feit dat in Duitsland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Aldus erkent de verwerende partij dat er weliswaar punten van kritiek zijn op de Duitse opvangvoorzieningen, maar dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Raad merkt voorts op dat het feit dat Duitsland voorziet in een meer beperkte opvang voor mensen die een volgend verzoek indienen, in overeenstemming is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (de Opvangrichtlijn). Uit het AIDA-rapport blijkt dat Duitsland ook in geval van een volgend verzoek steeds voorziet in accommodatie, voeding en de basisnoodzakelijkheden. Verder blijkt uit de aangehaalde info door zowel verzoeker als de gemachtigde uit het AIDA-rapport dat er verschillen bestaan tussen de kwaliteit van de opvangstructuren. De Raad is echter van oordeel dat uit verzoekers betoog niet blijkt dat die verschillen ertoe leiden dat verzoeker omwille van structurele tekortkomingen het risico loopt in een mensonwaardige opvangsituatie terecht te komen. Waar verzoeker verwijst naar opvangcentra die te leiden hebben onder een gebrek aan privacy, onhygiënische omstandigheden en nachtelijke storingen, blijkt uit dezelfde bron dat de Duitse overheid heeft ingegrepen, een renovatie is gestart in april 2019 en bewoners heeft overgeplaatst naar andere opvangfaciliteiten. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesproken worden van systeemfouten nu de Duitse instanties actie ondernemen om de problematiek, die in bepaalde centra voorkomt, te verhelpen. Ook al moet aan deze gegevens aandacht besteed worden door de Duitse autoriteiten, dan nog stipt de gemachtigde terecht aan dat vooraleer men spreekt van een schending van artikel 3 van het EVRM een minimum niveau aan hardheid moet worden bereikt. De Raad volgt niet dat een dergelijke beschrijving volstaat om van een mensonwaardige en vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te spreken.

4.1.7. De verzoeker betoogt tot slot dat in vele opvangcentra de veiligheid van de bewoners niet kan worden gegarandeerd. De verzoeker wijst erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat opvangcentra regelmatig aangevallen worden waarbij in het grootste deel van de gevallen ook een racistisch motief speelt. Er blijkt echter niet dat de verzoeker zich op dit vlak, indien nodig, niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Duitse autoriteiten. Bovendien blijkt niet dat het gaat om dermate wijdverspreide en alomtegenwoordige incidenten dat de verzoeker er zonder meer van kan uitgaan dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van zal worden bij een overdracht naar Duitsland. Het is derhalve niet aangetoond dat de verzoeker hierdoor een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals geïllustreerd door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de Duitse opvangstructuur gekenmerkt wordt door dermate tekortkomingen dat gesproken kan worden van een systeemfalen waardoor hij in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen. De verzoeker brengt voorts geen redenen aan waarom hij persoonlijk, los van het algemeen gegeven asielzoeker en Dublinintergereguleerder te zijn, in Duitsland een slechte behandeling dreigt te ondergaan die oploopt tot een schending van zijn grondrechten.

4.1.8. Waar verzoeker een laatste onderdeel van zijn middel richt ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, werd er hoger reeds op gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft ten aanzien van die beslissing.

4.1.9. Het enig middel is niet ernstig.

5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT